

This entry is part 2 of 4 in the series F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

- Sexuální utopie v praxi, část 1
- Sexuální utopie v praxi, část 2
- Sexuální utopie v praxi, část 3
- Sexuální utopie v praxi, část 4.

Fuck Rape Culture? Není to contradictio in adjecto (stejně jako celý feminismus)?

Další díly naleznete zde: Část první Část třetí Část čtvrtá

Autor: F. Roger Devlin

Plod sexuální revoluce: „Znásilnění na schůzce“

Několik let po začátku sexuální revoluce se začaly objevovat zprávy o nesmírném množství

mladých žen – čtvrtině až polovině – které se staly obětmi znásilnění. Když oběti vypověděly své příběhy, šok se proměnil ve zmatení. „Pachatelé znásilnění,“ jak se ukázalo, na své oběti nečekali ukrytí ve stínu ozbrojení – a dokonce ženy ani nenapadli. Ne, tato „znásilnění na schůzce“ se odehrála v soukromí, nejčastěji na kolejkách, a nedošlo při nich na výhružky ani násilí. Ve skutečnosti se blížily představám většiny z nás o znásilnění jen velice málo.

Co se to tedy vlastně dělo?

Veźmĕte dĕvku pŕilĭř mĕladou, neŕ aby dokĕzala pochopit, co je to erotickĕ touda, a vystavte ji nĕkolika letŕm propagandy, kterĕ jĭ opakuje, ŕe v tĕto oblasti mĕ pŕĕvo na vřechno a jakŕmkoliv zpŕsobem – bez jakŕchkoliv odpovĕdajĭcĭch povinností k Bohu, svŕm rodiĕm nebo komukoliv jinĕmu. Nedĕvejte jĭ jakoukoliv radu stran toho, co by pro ni bylo zĕhodno chtĕt, jak by mohla pokusit usmĕrňovat svĕ chovĕnĭ nebo po ĕem by se mĕla dĕvat u mladĕho muŕe. Takĕ ji nauĕte, ŕe pŕedstava o odliřnostech mezi pohlavĭmi je smĕřnĕ povĕra, kterou nĕř osvĕcenŕ vĕk postupnĕ pŕekonĕvĕ – se zĕvĕrem, ŕe muŕskĕ sexuĕlnĭ ŕĕdost se od tĕ jejĭ v niĕem neliřĭ ani nenĭ nijak zĕsadnĕ intenzivnĕjřĭ. A zatĭmco dospĕvĕ fyzicky, ponechejte ji pod ochranou rodiĕovskĕho domu bez jakĕkoliv vlastnĭ zodpovĕdnosti.

Nĕsĕdnĕ ji v sedmnĕcti ĕi osmnĕcti nĕhle odtrhnĕte od rodiny a vřech lidĭ, kterĕ kdy znala. Mŕe chodit spĕt, kdy se jĭ zachce! Sama si mŕe rozhodnout, kdy a jak dlouho se bude uĕit! Neustĕle potkĕvĕ novĕ pŕĕatele, mladĕ muŕe i ŕeny. Chodit k nim na pokoje nebo si je zvĕt k sobĕ – o nic nejde, vřichni to tak dĕlĕjĭ. Co na tom, jestli je to tŕeba ten kluk, kterĕho potkala na veĕĭrku? Vypadĕ jako fajn ĕlovĕk, stejnĕ jako ostatnĭ spoluŕĕci.

Vĕnujme na moment pozornost mladĭkovi, s nĕmŕ se ocitla o samotĕ. Nenĭ to ani svĕtec ani zloĕinec, ale jako kaŕdĕho normĕlnĭho mladĭka v tomto vĕku ho velice zajĭmĕ sex. Nĕkdy se pŕi uĕenĭ nedokĕže kvŕli myřlenkĕm na tĕlo nĕjakĕ sleĕny plnĕ soustŕedit. S dĕvkami nemĕ mnoho zkuřeností, a vĕřina z nich nebyla kdovĭjak skvĕlĕ. Nĕkolikrĕt byl neobŕadnĕ odmĭtnut, coŕ ho ponĕřilo vĭc, neŕ si je ochotnŕ pŕiznat. Zdĕ se mu, ŕe pro jeho vrstevnĭky nejsou vĕci tak sloŕitĕ: „vřichni pŕece vĕdĭ“, ŕe od 60. let mĕjĭ muŕi vřechn sex, na kterŕ si vzpomenou, sprĕvnĕ? ŕeĕi o sexu se na nĕj valĭ z televize, textŕ populĕrnĭ hudby, z klepŕ o kamarĕdech, kterĭ ŕdajnĕ „zaskŕovali“ s tĕm ĕi onĭm dĕvĕtem. Zaĕnĕ si ŕĭkat, jestli s nĕm nenĭ nĕco v nepoŕĕdku.

Navĭc se mu dostalo o sexu podobnĕ osvĕty jako dĕvce, s kterou se pŕĕvĕ bavĭ. Nauĕili ho, ŕe lidé mĕjĭ pŕĕvo dĕlat to, co se jim zachce – s jedinou vŕjĭmkou, znĕsilnĕnĭm. To ho vřak nemusĭ pŕilĭř trĕpit – na nĕco takovĕho by samozŕĕjnĕ nedokĕzal ani pomyslet.

Takĕ mu bylo ŕeĕeno, ŕe mezi pohlavĭmi nejsou vŕznamnĕjřĭ rozdĭly. To pochopitelnĕ znamenĕ, ŕe dĕvĕata nestojĭ o sex o nic mĭř neŕ on, i kdyŕ to řibalcky nedĕvĕjĭ najevo. Nevypovĕdĕjĭ nakonec o jejich skuteĕnŕch touhĕch vřechny to obĕlky *Cosmopolitanŕ*, kterĕ vĭdĕvĕ v krĕmu? Kdyŕ ŕeny tyhle vĕci tak nadřenĕ ĕtou, pŕoĕ by mĕlo sakra bŕt tak sloŕitĕ najĭt jen jednu, kterĕ by s nĕm řla do postele?

Dneska večer se ale věci konečně daly do pohybu. Na večírku potkal dívku. Bavili se a trochu popíjeli: samé úsměvy, na rozdíl od dívek, které ho na střední v mžiku oka odmítaly. Dokonce ho po party pozvala k sobě na pokoj (nebo přišla do jeho). Říká si, že jeden nemusí být zrovna génus, aby si dal dohromady, na co myslí. Jde pro něj o nesmírně důležitý okamžik, na kterém závisí veškerá jeho sebeúcta. Sice je zmatený a srdce mu bije jako o závod, ale snaží se předstírat, že ví, co dělá. Ona se taky zdá zmatená, ale odpor klade jen naprosto symbolický (tak mu to aspoň připadá). Vlastně mu to ani není příjemné a o jejím požitku si také není jistý. O to ale teď nejde; důležitější je, že se konečně může pokládat za muže. Později se baví o tom, jak na tom vlastně jsou, jestli bude jeho přítelkyní atd. Na manželství zrovna nemyslí, ale proč ne – nakonec. Zeptá se jí, jak se cítí, a ona v odpověď zamumlá, že je „v pohodě.“ Tím se uklidní a následuje trapné rozloučení.

Později oné noci nebo dalšího rána si naše mladá žena snaží dát ve své hlavě dohromady, co se jí vlastně přihodilo. Kdy začal být z ničeho nic tak neodbytný? To ji nechtěl napřed poznat? Bylo to jako celé jako šmouha, stalo se to tak rychle. Vždycky slýchávala, že sex má být něco úžasného, ale tohle si vůbec neužila. Cítila se tak nějak využitá.

Ani na moment jí samozřejmě nevytane na mysl pochybovat o svém vlastním právu intimně se s tím mladíkem sblížit, kdyby právě po tom zatoužila. Jak všichni vědí, morální pravidlo číslo jedna zní, veškerý dobrovolný sex mezi zletilými je přípustný. Jenom si prostě není jistá, jestli zrovna o tohle stála. Vlastně čím víc o tom přemýšlí, tím víc se se jí zdá, že nestála. Ale když o to nestála, tak to muselo být proti její vůli, že ano? A když to bylo proti její vůli, tak to znamená... že byla znásilněná?

Sympatizuji s mladou ženou – přinejmenším s ohledem na obsah výchovy, která ji dost možná úmyslně na podobnou situaci nepřipravila. Na otázku, zda se stala obětí znásilnění, však musí zazní rezolutní *ne*.

Dovolte to mi to objasnit poněkud méně emotivní analogií. Vezměme si člověka, který si koupí los do loterie, ale nevyhraje hlavní cenu. Představte si, že přijde s následujícím argumentem: „Zaplatil jsem, protože jsem chtěl vyhrát hlavní cenu. Kdybych věděl, že jej nevyhraju, los bych si nekupoval – takže jsem o peníze přišel proti své vůli a stal jsem se obětí krádeže.“ Sotva by někdo uznal podobnou argumentaci. A proč bychom to neměli dělat?

Z velice dobrého důvodu: napadá totiž základní principy veškeré osobní zodpovědnosti. **Lidé, kteří chtějí mít svobodu vlastní volby, musí být také ochotní přijímat následky těchto voleb.** Načrtněme si alternativu: kdyby měli kupující všech nevyherních losů právo na vrácení peněz, nebylo by co rozdělit jako výhru a loterie by zanikla. Z podobných důvodů většina institucí civilizace spočívá na ochotě lidí nést následky za své činy, dodržovat dohody a plnit své závazky – ať už se jim následky líbí nebo ne.

Babička dívky z našeho příběhu si neuvědomovala své údajné „právo“ spát s každým hochem, který se jí zalíbil – nebo si ho pozvat do ložnice a čekat, že k ničemu nedojde. Byli to mužští a ženští pováleční utopisté, podle kterých se mělo ženám dostat v této oblasti

neomezené svobody. **Bohužel už však nekladli příliš velký důraz na nutnost přijmout následky oněch méně povedených voleb. Namísto toho označili morální a společenské normy, které především ženy tradičně využívaly k orientaci ve svém životě, za naprosto iracionální omezení možných požitků.** Dvě generace žen pod vlivem těchto hlasů uvěřily, že dělat cokoli si usmyslí, povede ke štěstí bez jakéhokoliv rizika. Proto tedy ona morální sofistika „*nelíbilo se mi to; ergo jsem to nechtěla; ergo se to stalo proti mé vůli.*“

Každého, kdo upřednostňuje společnost svobodných a zodpovědných lidí před ústřední kontrolou, musí odůvodnění předkládaná hnutím proti znásilnění na schůzkách velice znepokojit. **Požadavku, aby ženy ve výše popsaných situacích chránil namísto morálních zásad a zdravého úsudku zákon, lze vyhovět jedině doslova „postavením policajta do každé ložnice.“** Jakkoliv můžeme sympatizovat s oklamánými mladými lidmi (a tím myslím muže i ženy), v žádném případě se nemůžeme zavázat k odpovědnosti vytvářet pro ně zcela bezpečné prostředí, ani je chránit před následky vlastního jednání, ani jim zabezpečit sex coby jejich cestu ke štěstí. **Najdou se totiž důležitější věci než jejich bolest - mezi nimi i zásada zodpovědnosti, na níž závisí svoboda nás všech.**

Podle tradičního náhledu nikdy nebyla ženská erotická moc nad muži něčím, nad čím žena vládla neomezenými právy. Namísto toho bylo využití této přirozené moci v obecném vnímání zatíženo rozsáhlou zodpovědností - k Bohu, své rodině, muži, jemuž se vydávala, dětem vzešlým z tohoto svazku a svému vlastnímu dlouhodobému blahu. Ke splnění svých povinností jako člověk, dcera, manželka i matka musela prokázat nezanedbatelnou dávku sebeovládání. Toto pěstované a společností očekávané sebeovládání bylo označováno jako zdrženlivost. V první řadě se vyžadovala cudnost před manželstvím a věrnost v něm; následně také zachovávání jistého dekora v chování k mužům - zdvořilé uměřenosti.

Každé povinnosti odpovídá právo: jestliže máme povinnost živit své děti nebo bránit naši vlast, nezbytně musíme mít i právo to udělat. Dříve - byla-li sexuální práva vůbec vydělována - byla chápána v tomto kontextu závislosti na povinnostech. A tak měla tedy žena skutečně právo odmítnout všechny sexuální návrhy všech mužů kromě svého manžela - ale jen proto, že v očích společnosti neměla žádné morální právo návrh na smilstvo či nevěru přijmout (a to i při nepřítomnosti právní normy, která by to výslovně zapovídala).

Znásilnění bylo pokládáno za obzvlášť odporný druh napadení, protože se přičilo nadosobnímu morálnímu principu, kterým žena podřizovala své chvilkové soukromé touhy blahu svých blízkých. Pokud měla zdrženlivost plnit svou zásadní společenskou úlohu ochrany bezúhonnosti rodin, bylo třeba ji respektovat a chránit.

V římském právu nebylo znásilnění prostitutky považováno za vážný zločin: muž nemohl pošpinit zdrženlivost ženy, která žádnou neměla. Pozdější evropské právo kriminalizovalo dokonce i znásilnění prostitutek, to však neznamená oddělení konceptu znásilnění od ženské zdrženlivosti; zákon jednoduše připustil a rozhodl se chránit možnost pokání za nestydatost (roli zde pochopitelně sehrála křesťanská morálka).

Sexuální revoluce zdůraznila právo každého jednotlivce na sex podle jeho či jejích představ - jinak řečeno právo na dokonalé sobectví v erotickém životě. Jedním z následků této proměny bylo zničení morální důstojnosti ženské zdrženlivosti. Samozřejmě nebyla zakázána *per se*, ale stala se jen další ze záležitostí osobního vkusu - jako třeba ančovičky nebo homosexualita. Když opadlo prvotní nadšení z odložení zdrženlivosti, lidé si začali všimnout, že příslib blaženosti se jaksi nenaplnil. Brzy si uvědomili, že jedním z důvodů byla i odlišná představa žen a mužů o ideálních normách ženského chování. Proto bylo zavedení práva na sex mužů podle jejich představ nevyhnutelně spojeno s upřením stejného práva ženám. Anarchie doprovázející vypuknutí sexuální revoluce se ukázala být nutně a ze své podstaty fází pouze přechodnou.

Od sexuální anarchie k sexuálnímu teroru

Klišé politické filozofie praví, že čím méně sebekázně občané projevují, tím pevnější kontrolu z vnějšku vyžadují. Praktickou nevyhnutelnost takového kompromisu lze vykreslit na extrémních příkladech francouzské a ruské revoluce. **Nejprve jsou ve jménu svobody odvrženy staré zvyky a normy. Když se pak výsledný chaos stává nesnesitelným, zakročí skupina s nezbytnými ambicemi, sebejistotou a nemilosrdností a vnutí oslabené společnosti svůj vlastní řád. Touto cestou se postupně ubírá i sexuální revoluce, když se úlohy jakobínů/bolševiků ujaly feministky.**

Lidské bytosti se neobejdou bez společenských norem, které by jim pomáhaly proplouvat zrádnými vodami osobních vztahů. Od mladých žen nelze očekávat, že si po vzoru Descarta znovu vytvářejícího celý vesmír uvnitř své mysli vypracují vlastní sexuálně etický systém. Když je přestanete připravovat na manželství, obrátí se pro radu jinam. V uplynulých třiceti letech se tímto „jinam“ stal feminismus - jednoduše proto, že **feministky překřičely všechny ostatní.**

Když nejprve vybízely mladé ženy k sexuálním experimentům, povedlo se feminismu obrátit a využít i následné nespokojenosti a deziluze. Jeho program přepisování pravidel lidského sexuálního chování je dílem pokračováním osvoboditelských utopických programů a zčásti reakcí proti nim. Feministky sice schvalují právo konat dle svého rozmaru bez jakékoliv zodpovědnosti vůči ostatním - toto právo však podle nich náleží výhradně ženám.

Při hledání morální a právní opory tohoto novátorského tvrzení narazily na letité zákazy znásilnění. **Feministky však nevnímají znásilnění jako narušení ženské cudnosti nebo manželské věrnosti, ale pouze osobních přání ženy.** Prastaré záповědi znásilnění tak nevyužívají k vynucení respektu k ženské zdrženlivosti, ale poslušnosti ženských rozmarů. Jejich ideálem není muž, jehož sebeovládání umožňuje ženě prokázat její vlastní, ale muž ve službě jejího potěšení - muž, který se nechová jako gentleman, ale jako robertek.

Důvodem, proč za zločin znásilnění čelí muži pohaně, vězení a někde dokonce nejvyššímu trestu, ale zjevně není jen pouhá lhovost k ženiným přáním. **Podle nového pojetí, které se opírá nikoli o manželský svazek, ale o souhlas, může být totožný sexuální akt zločinem v pondělí nebo ve středu, a v pořádku v úterý a ve čtvrtek - podle**

proměnlivosti ženského rozmaru. Znásilnění nebere podle feministek společnost dostatečně vážně; možná bychom se ale měli spíš ptát, jak ho můžeme brát byť jen s kapkou serióznosti, jakmile ho začneme definovat jako ony. Jestliže mají mít ženy právo dělat si s muži, co se jim zachce, neměli by koneckonců mít muži právo činit totéž se ženami?

Kampaň proti znásilněním na schůzce skutečně vděčí za svůj úspěch pozůstatkům staršího smýšlení. Samy feministky si to dobře uvědomují a otevřeně píší o „novém vymezení znásilnění.“ **Pro ty z nás, kteří ještě mluví tradiční angličtinou, se to však rovná přiznání falešného obviňování mužů.**

Člověk by jistě cítil k „obětem znásilnění na schůzce“ větší míru sympatií, kdyby hledaly manžele, obávaly se, že jsou pro další případné nápadníky „poskvrněné“ a byly připravené ujmout se svých manželských a mateřských povinností. Tak tomu ale v žádném případě není. Když už ne snad samotné zmatené mladé ženy, tak jistě organizátoři kampaní proti znásilnění na schůzkách se k instituci manželství staví velice nepřátelsky a nikdy ji nezmiňují coby možné řešení. Nechtějí z mužů udělat zodpovědné manžele, ale trestance. To je podstatně horší než sňatky z donucení, které alespoň dovolovaly muži zachovat se jako otec dítěte, které zplodil.

Co vlastně – mimo ukojení touhy po pomstě – ženy z potrestání mužů za údajná znásilnění na schůzkách mají? Pohled na potrestaného muže snad může utvrdit morálně zmatené ženy v jejich neoprávněném pocitu křivdy – zatrpklost se často sama vyživuje, jako svědění, které se každým poškrábáním zhoršuje. Ženy se dočkají potvrzení svého přesvědčení, že mužské chování plně v souladu s jejich představami je jejich právem. **Ztrácí důvody chovat se k mužům s úctou nebo se s nimi naučit dohodnout či je pochopit. Jednoduše řečeno se učí myslet a chovat jako rozmazlené děti, které čekají všechno a nechtějí dát nic.**

Muži reagují vcelku předvídatelně. Nevyhýbají se (alespoň zpočátku) sexuálním poměrům s takovými ženami, protože na samotný akt nemají morální nedostatky ženy příliš velký vliv. Vcelku rozumně se ale vyhnou jakémukoliv hlubšímu závazku, a tak ženy zažívají méně kratších a horších sňatků a „známostí“ s muži. Za svou situaci však nekladou vinu sobě – odmítají totiž vidět spojení mezi svým vlastním chováním a svou osamělostí a frustrací. Proto se setkáváme se stále častějšími popisy mužů coby pachatelů znásilnění a predátorů, kteří z nějakého záhadného důvodu odmítají vstoupit do chomoutu.

Ve skutečnosti těží ze zavedení těchto nových standardů jedině feministky, které s nimi přišly. **Samotné přežití jejich hnutí se odvíjí od zachování nepřerušovaného přísunu zahořklých žen, které jsou pevně přesvědčeny o pošlapání svých práv** – a člověk musí neochotně uznat, že zásady upevňující tažení proti znásilněním na schůzkách jsou velice šikovně nastaveny k zajištění tohoto přístupu. **Feministické hnutí se živí svými vlastními selháními, a proto je tak obtížné zvrátit jeho postup.**

Jedenácté vydání Merriam-Websterova univerzitního slovníku uvádí za datum prvního doloženého použití spojení „znásilnění na schůzce“ rok 1975. Během několika let jej začal i

tak důkladný tradicionalista jako Thomas Fleming z *Chronicles* využívat stejně věcně jako kterákoliv fanatická feministka. 1] I druhý nástroj feministické vlády sexuálního teroru – „sexuální obtěžování“ – spatřil světlo světa v roce 1975. **Během méně než jedné generace se z něj stalo celonárodní odvětví, z jehož zisků si mnoho lidí zajistilo pohodlný život. Mnozí konzervativci bezstarostně přijali za svůj i tento revoluční koncept.** Rádi a bez námitek odsouhlasí tvrzení, že existuje závažný problém mužů „obtěžujících“ ženy a že „se s tím musí něco udělat.“ Osobně by mě jako první napadlo: Co s tím dělali Římané? Co s tím dělala církev? A co Číňané nebo Aztékové? **Samozřejmě že nikdo z nich s tím nedělal nic, jelikož se tento koncept vyvinul teprve nedávno uvnitř feministického hnutí.** Nestačí už jen to jako důvod k podezřívavosti? **Proč muži tak ochotně přijímají jazyk svých nepokrytých nepřátel?**

Myšlenka odůvodňující hnutí proti sexuálnímu obtěžování se dá shrnout jako právo ženy na „prostředí bez nežádoucích sexuálních návrhů“ – přeloženo do srozumitelné mluvy: romantických pokusů neatraktivních mužů. Každý, kdo byl někdy nucen absolvovat video na korporátním školení proti obtěžování, jasně vidí, že údajně závadové chování není ničím jiným než tradičním mužským dvořením.

Přijetí zákonů proti obtěžování doprovázela kampaň informující mladé ženy o jejich nejnovějším privilegii. Vysoké školy například vytvořily výbory proti obtěžování, které si jako jeden ze svých cílů stanovily „povzbuzení obětí, aby se přihlásily.“ (Byl jsem toho přímým svědkem.) Agitátoři usilovali o co největší počet mladých žen, které by obvinily neúspěšné nápadníky z prohřešku – a s nezanedbatelným úspěchem: mnoho žen se bez váhání přizpůsobilo novému zřízení. Mladí muži se naopak museli naučit, že flirtování nebo pozvání na schůzku může vést až k návštěvě policie.

Stojí za to postavit tuto ženskou šikanu do kontrastu s tradiční mužskou galantností. **Přinejmenším západní muži byli společností vychováváni ke krajnímu odporu užít proti ženám síly. Nejde pochopitelně o absolutní zásadu: málokdo by upíral právo na sebeobranu muži, kterého se žena pokouší zabít. Mnoho mužů se však bude zdráhat oplácet ženě násilí při takřka jakémkoliv menším ohrožení.** K feministické zásadě rovnosti pohlaví to má skutečně daleko a naznačuje to chápání mužů jako přirozeně dominantních: jde o formu *noblesse oblige*. Nejedná se, pokud mohu soudit, ani tak o nějakou formu dlouhodobé ochrany mužských zájmů, jako spíše o věc cti. Rytířské kodexy stanovují, že muž nemá žádné morální právo využít proti ženám síly jednoduše proto, že může.

Zjevnou slabinou takových norem je ovšem jejich zranitelnost zneužitím jejich adresátů. Na základní škole jsem měl spolužačku, která se někde doslechla, že „kluci holky nebijou.“ Bohužel si to vyložila jako zelenou pro dívky, které chtějí bít kluky, což taky udělala. Když rychle zjistila, že kluci se zpravidla brání, cítila se skutečně rozhořčená.

Jedinečnost *noblesse oblige* spočívá v nepřítomnosti odpovídajícího nároku svého adresáta. V tradičním pojetí by sice muž skutečně měl velice zvažovat použití síly proti ženám, ale ženy nemají právo na to spoléhat. Neochotu užít násilí totiž zapříčiňuje přijetí ženské slabosti, není vynucena uznáním jejich práv.

Možná proto, že ženy skutečně *jsou* slabší pohlaví, se u nich nikdy nevyvinuly podobné zábrany proti užití síly vůči mužům. V tradičně uspořádané společnosti to není problém, protože povinnosti manželky vůči jejímu manželovi byly jasně vymezené a společností vynucované. **Situace se však rychle změní, když se miliony rozmazlených a snadno ovlivnitelných mladých žen podaří přesvědčit, že je muži „obtěžují“ a že adekvátní odpovědí je užití síly práva a státní policejní moc. Systém je za to při současném stavu věcí dokonce odměňuje.**

Mužům naopak často bývá upřen spravedlivý proces, jejich kariéry jsou zničeny a za sebemenší odvetu proti ženám obviňujícím je z tohoto nově vymyšleného a nejasně vymezeného zločinu jim hrozí zostřené tresty. Obezřetní muži se navenek novým pravidlům přizpůsobí; nezdá se však příliš pravděpodobné, že by tradiční *in foro interno* neochota užití proti ženám síly mohla dlouhodoběji přežít současné trendy ženského chování. Kdybych byl ženou, jistě by mě to znepokojovalo.

Poznámka:

1] “Beware of What You Pray For,” *Chronicles*, 11. února 2005, a jinde.

Úvaha F. Rogera Devlina *Sexual Utopia in Power, Part 2* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 13. července 2011.

Series Navigation

<< Sexuální utopie v praxi, část 1 Sexuální utopie v praxi, část 3 >>